

Statim enim ac illa peracta fuit, unanimi impulsu permoti, et communi concordēs voto de synodo celebranda deliberavimus.

VI. Promoveatur ergo sacratissimi Cordis cultus, ut clerus, spiritu sacerdotali in suo fonte potatus, libertissime se impendat et superimpendat pro animabus (1), et populus spiritu Christi informatus, et ad Cor altum accedens, locum refugii inveniatur, ut salvus fiat ab hostium omnium incursione. Doceantur etiam fideles, hunc salutarium cultum in hoc præcipue esse, ut præter adorationem divino Cordi exhibendam, præter frequentes actus ad reparandas injurias Deo illatas directos; præter alia, tum publica, tum privata piæ devotionis exercitia; ad imitandum Christum Jesum animum nostrum convertamus, ut ipso per fidem habitante in cordibus nostris (2), vita etiam ejus manifestetur in carne nostra mortali (3), Sanctissimi enim Cordis illi veri cultores sunt, qui ipsius humilitatem, obedientiam, rerum omnium, et præsertim sui ipsius abnegationem, in omnes sincerissimam charitatem, in Patrem ardentissimum amorem, pro suo modulo, æmulantur, cum ipsemet Jesus cunctos alloquatur dicens: *discite a me* (4); *exemplum enim dedi vobis* (5).

VII. Ut autem hæc omnia ad praxim facilius reducantur, utque devotio erga Smum. Cor Jesu, et erga purissimum Cor B. M. V. magis magisque in dies crescat, optamus in singulis provinciæ nostræ paræciis et regularium ecclesiis, fidelium venerationi exponi imagines sacrarum Cordium Jesu et Mariæ. Concionatores insuper, sacerdotes omnes, sed præcipue parochos, gratitudine pleni et spe ducti hortamur in Domino, ut conatus et labores validos adhibeant ad commendandam, statuendam, fovendam et conservandam, prout fieri possit, in omnibus populis vel confraternitatem sacratissimi Cordis Jesu, vel piam precantium fœderationem, quæ *Apostolatus orationis* dicitur. Utraque, sed postrema præsertim commendatur, et gratiis augetur a Sanctissimo Domino nostro Leone XIII, tamquam aptissimum et efficacissimum medium, tum ad fidelium pietatem fovendam, tum ad obtinendās a divina clementia gratias, quibus hisce luctuosissimis temporibus tantopere indigent fideles (6).

(1) 2. Cor. XII, 15. (2) Ephes. III, 17. (3) 2. Cor. IV, 11.

(4) Matth. XI, 20. (5) Joann. XIII, 15.

(6) Litt. *Cum a Sodalibus* 30 Martii 1886.

TITULUS V.

DE CULTU BEATISSIMÆ VIRGINIS MARLÆ, ET SANCTORUM.

I. Sicut Spiritu Sancto afflante, inclamavit Apostolus Paulus: Regi sæculorum immortalis et invisibilis, soli Deo honor et gloria (1), ita, illo pariter dictante, nos alloquitur Psalmista: laudate Dominum in sanctis ejus (2) quia mirabilis est in illis.—Deum itaque adorantes, sanctos quoque veneremur oportet. Hæc enim sanctorum cum Christo regnantium veneratio, nihil aliud est, nisi cultus Dei mediatas, quippe cujus majestas et benignitatis donum mirifice in iis resplendet, qui conformes facti sunt imaginis Filii ejus (3), quorumque exemplis efficacius adigimur, atque intercessione juvamus ad serviendum Deo viventi, et æternam gloriam promerendam, ut cum ipsis pariter glorierimur.

II. Jam vero inter omnes cœlites, una super omnes eminet beatissima Dei Genitrix Maria, quæ exaltata est super choros angelorum ad cœlestia regna, quamque «in primo instanti suæ Conceptionis, singulari omnipotentis Dei gratia et privilegio, intuitu meritorum Christi Jesu, Salvatoris generis humani, ab omni originalis culpæ labe præservatam immunem» (4) fida fide lætabundi profitemur, quemadmodum a prioribus Ecclesiæ sæculis gens nostra piissimo amoris sensu professa est, ab Apostolica Sede, in posterioribus, dogma fidei declarari sæpius expostulavit, et publicis solemnitatibus, extractis templis, et piis multiplicatis foundationibus testificata semper fuit.

III. Hanc igitur speciosissimam Virginem, non fortuito inventam, sed a sæculo electam, ab Altissimo præcognitam et sibi præparatam, ab angelis servatam, a patribus præfiguratam, a prophetis promissam (5), cui fecit magna qui potens est (6), quam angelus reverenter salutavit, *Ave gratia plena* (7), de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus (8), et cujus ipse subditus esse voluit, eam matrem agnoscens (9), quamque nobis quoque matrem donavit (10), singulari prorsus amoris obsequio et cultu prosequamur, illique pleno gaudio venerantes jubilemus: est enim unde apud ipsam quodammodo glorierimur (11); quia naturam nostram habet, non aliam (12), gratia plena sibi, super-plena est nobis (13), omniaque per eam Deus nos habere voluit (14),

(1) 1. Tim. I, 17. (2) Ps. XC, 1. (3) Rom. VIII, 20.

(4) Pius IX, Bull. *Ineffabilis*. (5) S. Bernard. Serm. 1 super *Missus*.

(6) Luc. I, 49. (7) Id. id. 28. (8) Matth. I, 16. (9) Luc. II, 51.

(10) Joann. XIX, 27. (11) S. Thom. a Villan. Conc. 2 de *Nativ. Virg.*

(12) S. Petr. Damian. Serm. 1. de *Nativ. Virg.*

(13) S. Bernard. (14) Id. Serm. de *Nativ. B. M. V.*

per quam in Filio suo abundantius recepimus, quod in Heva tristes perdidimus. Unde sanctissima quoque ipsius destinatio est, ut sit apud Patrem misericordiarum deprecatrix, patrona, advocata, et mediatrix nostra, sentiantque omnes suum juvamen, quicumque implorant maternum ejus patrocinium.

IV. Magno cordis solatio populi nostri avitam religionem erga beatissimam Matrem Dei commendantes, eo ardentius optamus, ne umquam ipsius pietas arescat; sed potius in dies augeatur, quo certius persuasi sumus, uberrimos exinde gratiæ fructus in ipsum esse redundaturos. Omnes itaque fideles nostros vehementer hortamur, ut totis medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, et votis omnibus Mariam colere pergant, sicuti patres nostri coluerunt, «atque ad hanc dulcissimam misericordiæ et gratiæ matrem in omnibus periculis, augustiis, necessitatibus, rebusque dubiis ac trepidis, cum omni fiducia confugiant. Nihil enim timendum est, nihilque desperandum ipsa duce, ipsa auspice, ipsa propitia, ipsa protegente, quæ maternum sane in nos gerens animum, nostræque salutis negotia tractans, de universo humano genere est sollicita, et cœli terræque regina a Domino constituta, ac super omnes angelorum choros, sanctorumque ordines exaltata, adstans a dextris Unigeniti Filii sui Domini nostri Jesu Christi, maternis suis precibus, validissime impetrat, et quod quærit invenit, ac frustrari non potest (1).

V. Nullo igitur studio, nullo labori parcant parochi, ceterique Dei ministri, ut Bmæ. Virginis Mariæ cultui majora semper incrementa accedant. Festa ipsi sacra per anni decursum redeuntia, omni devotione ac insigni apparatu celebranda curent, et quantum fieri poterit, sacras novendiales, vel triduanas supplicationes illis præmittantur, quæ et augendo devotionis fervori, et animis ad sacramenta in ipsis suscipienda præparandis summopere conferunt. Solidos et amore pleno sermones habeant de mysteriis, virtutibus et meritis Bmæ. Virginis, atque de venerationis officio et modo, omnes præsertim hortantes, ut imitatores tantæ matris sint ut filii carissimi, unde melius consequantur, ut suos misericordes oculos ad ipsos pientissime convertat, atque tenerrimos erga illam affectus, ceu insigne fidei et innocentiae tutamen jam parvulis instillantes. Nullo enim modo optime colitur Bma. Virgo, quam earum virtutum exercitio, quæ in ipsa resplenderunt; vanaque est religio, quæ virtutibus vacua est.

(1) Pius IX Bulla: *Ineffabilis* 8 Dec. 1854.

VI. Probamus, laudamus, et parochis populo docendas commendamus omnes in Ecclesia Catholica usitatas preces, et alia pietatis exercitia, quibus Mater Dei condigno modo publice et privatim colitur, laudatur et invocatur, necnon diversa sodalitia et confraternitates, auctoritate legitima probatas, quæ sub invocatione Beatæ Mariæ Virginis eo fine coaluerunt, vel coalescunt, ut non modo pietas erga illam in cordibus fidelium magis magisque invalescat; sed speciales quoque salutare fines tanta sub protectione facilius obtineantur. Præcipimus tamen, ne quis insolita usque nunc pietatis publica exercitia, sive sodalitia, sine expressa sui Episcopi licentia, introducere audeat. Cavendum enim summopere est, ne prætextu pietatis, aut aliqua indigna exerceatur superstitio, aut mores eo corrumpantur quo corrigi debuissent.

VII. Speciali prorsus modo comendamus, et a parochis ac verbi Dei præconibus comendari volumus piissimum Smi. Rosarii Beatæ Virginis exercitium, tot laudibus ornatum a Smo. in Christo Patre ac Domino Leone XIII, qui repetitis Apostolicis Litteris ac decretis (1), et memoriam facit insignium beneficiorum, quæ in universam Ecclesiam, et in singulos fideles ex hac sanctissima devotione obvennerunt, et omnes hortatur ad illud frequenter, immo quotidie recitandum, ac præcipit, ut singulis mensis Octobris diebus publice dicatur Rosarium in omnibus ecclesiis parochialibus, aliisque Beatæ Virgini dicatis, ad ipsius pientissimæ matris implorandum auxilium in miserimis his temporibus, quibus tot tantaque mala Ecclesiæ Catholice, ejusque Supremo Pastori ingruunt. Probatissima est hæc precandi forma, quæ cum salutatione angelica pie iterata, quasi rosis rosas jungat, rosarii nomen haud immerito tulit. «Rosarii devotione gaudeat indoctus, nec eam aspernatur doctus, humilians se, sicut parvulus, ut major sit in regno cœlorum (2). Omnes autem precum coronam ita texere studeant, ut mentem ad benedictam inter mulieres, et benedictum fructum ventris sui erectam teneant, et mysteria reparationis nostræ, per singulas decades disposita, ac intimo animi sensu recolant» (3), ita tamen ut, et imitentur quod continent, et quod promittunt assequantur.

VIII. Volumus pariter, ac hortamur, ut pius et optimus mos servetur et augeatur, singulari ratione mensem Majum cultui Bmæ.

(1) *Encycl. Supremi Apostolatus*, 1 Sept. 1883. Litt. in forma brevis, 24 Dec. 1883. *Encycl. Superiori anno*, 30 Aug. 1884. S. Rit. Cong. Decret. Urb. et Orb. 20 Aug. 1885.

(2) Matth. XVIII, 4. (3) Concil. Prov. Vienn. 1858.

Virginis consecrandi. Hoc in mense, dum jam hiems transiit, et flores apparuerunt in terra nostra (1), dum campis, silvisque decor suum reddit. cœlum ridet, flores florent, animus rerum divinarum amans invitatur ad memoriam Reginæ cœli et terræ, quæ est flos campi et liliū convallium (2), et velut e spinis mollis rosa surrexit acutis, nil quod lædat habens (3). Omnia tamen fiant juxta ordinem ab Episcopo præscriptum, seu probatum pro locorum adjunctis.

IX. Peregrinationes quoque sacras ad Bmæ. Virginis Mariæ celeberrima sanctuaria, ceu pergratum devotionis exercitium, immo et pœnitentiæ documentum, Ecclesiæ suffragio probatum, laudamus ac fovere volumus ita tamen, ut non nisi consulto Episcopo et probante fiant; cujus erit omnia rite ordinare, ut præside parochi, aliove sacerdote, peregrinantium devotio aptissimis dirigatur consiliis, et caveatur omnino ne abusus irrepant, aliæves res inconvenientes agantur quibus fidelium pietas scandalum accipiat, ac impietati adversariorum calumniandi occasio præbeatur. Hoc etiam de omnibus peregrinationibus ad quemcumque pium locum faciendis intelligatur.

X. Cultui illo eximio, quo Reginam angelorum et sanctorum omnium præ ceteris honoramus, accedat pia veneratio aliorum cœlitum, qui adstant ante Deum, et cum Christo regnant in æternum, ut per ipsos gratiam obtineamus apud Dominum, et auxilia opportuna consequamur ad eorum exempla sectanda, atque repromissum præmium a Patre cœlesti promerendum; nam ut ait Augustinus, multa Deus non concedit, nisi mediatoris ac deprecatoris opera et officium acceperint (4).

XI. Foveant parochi, cunctique sacerdotes, in populis cultum et venerationem Sancti Josephi, quem catholicæ Ecclesiæ Prætrorum venem. Pius IX declaravit (5). Il omnes, quibus sanctum et dulce est Christum adorare, et Mariam celebrare, dulce et sanctum quoque erit illum colere, qui Christi pater putabatur, patris officia Christo exhibuit, cuique Christus in terris subditus erat (6). Ejus patrociniū nos celebrare voluit sancta mater Ecclesia: omnes igitur ad ipsum confugiant oportet, et religioso cultu illum prosequentes, eximias virtutes imitentur. Filius David justus et humilis superbiæ humanæ fastum confundit, et labore manuum suarum, et in sudore vultus sui comedens panem, ac Jesu et Mariæ necessaria procurans, omnibus qui in laboribus versantur et fatigantur, exemplum sit et præsidium, Apud homines quidem faber lignarius dicebatur, sed in cœlis ineffabili fulget gloria, et

(1) Cant. II, 12. (2) Id. id. I. (3) Sedul. Carmen. Pasch. II, 29, 30.
(4) Qæust. 149 in Exod. (5) S. R. C. 8 Dec. 1870. (6) Luc. II, 51.

validissima sua oratione cunctis eum implorantibus spiritualia et temporalia saluti congruentia a Deo impetrat beneficia.

XII. Colant sacerdotes et fideles nostri Sanctum Michaëlem Archangelum, cujus patrociniū indigemus ad prælianda prælia Domini, et inimicorum fidei nostræ, Satanæ ministrorum tela confringenda, quemque quotidie invocari in universa Ecclesia præcepit Smus. Dominus Leo XIII post Missas private celebratas (1). Ille Deo fidem servans in magno cum dracone certamine cœlestem militiam ad victoriam duxit sub gloriosa nominis sui tessera: *Quis sicut Deus*. Ille princeps populi Dei in sacris litteris appellatur (2): ille tutelariorum angelus sanctæ Dei Ecclesiæ, cui semper adjutor fuit, et cui præcipue in illo ultimi discriminis tempore validissimus defensor aderit (3): ille denique animas in Domino morientium Deo repræsentat in lucem sanctam, quam olim Abrahæ promisit et semini ejus. Colant angelos in singulorum custodes datos, insidiantibus hostibus ne succumbamus, et ut custodiant nos in omnibus viis nostris (4).

XIII. Speciali ratione a fidelibus nostris honoretur, et invocetur flos ille Carmeli fragrantissimus, Hispaniæ decus, totius provinciæ nostræ, et præsertim Abulensis civitatis ornamentum et gloria, Sancta Teresia a Jesu, quæ animo martyr ab incunabulis extitit, virgo prudentissima semper accensam fidei lampadem habens, quæ virtutum ac scriptorum splendore non Hispaniam tantum, sed totam per orbem terrarum illustravit Ecclesiam, mulier fortis in Dei opere explendo, supernæ charitatis victima cœlesti jaculo transverberata, cui Christus ipse, data dextera, tamquam veræ sponsæ suum honorem zelandum commisit, cujusque mirabile transverberatum et integerrimum cor quasi spinis circumdatum, Albæ de Tormes ubi gloriosum ei stat sepulchrum, diebus nostris sese exhibet stupore venerandum. Diurna nocturnaque manu ejus opera pervolvantur ab iis quibus in corde est christianam vitam gerere, et in via perfectionis progredi, eamque confidenter invocent; cum enim totius Hispaniarum regni, et nostræ speciatim provinciæ patrona, Dei beneficio habeatur, minime dubitandum est, eam nobis a dilectissimo Sponso Jesu validissima sua oratione gratiam impetraturam, qua corda nostra igne charitatis concremet, et gentes sibi creditas averni ab igne liberet.

XIV. Summa veneratione habeantur ceteri Sancti in provincia nostra nati, qui eam maximis virtutibus illustrarunt, quique per fidem

(1) S. R. C. 16 Jan. 1884. (2) Dan. XII, 1.
(3) Id. id. (4) Ps. XC, 11.

vicerunt regna, operati sunt justitiam, adepti sunt repromissiones (1). Illos indulsit Deus populis nostris, ut in terris essent exemplo et in cœlis patrocinio. Colant pariter illos quorum corpora in nostris venerantur ecclesiis, his sacris pignoribus a Deo ditatis. Eorum gloriam celebrantes, memoria retineamus, ut ad illos imitandos provocemur, quæ Tobias filio suo inculcavit: «filii sanctorum sumus, et vitam illam expectamus quam Deus daturus est his, qui fidem suam numquam mutant ab eo» (2). Nec minori studio hortandi sunt fideles, ut cœlites venerentur, imitentur et invocent, quorum nominibus insigniti sunt, dum per baptismum adoptionem filiorum Dei acceperunt, et quos patronos apud Deum habent.

XV. Summo denique studio curent parochi, ut speciali religione celebretur dies Sancto uniuscujusque populi cœlesti Patrono, vel Ecclesiæ titulari dicatus, ut in memoriam omnium revocentur ipsius excellentissimæ virtutes, quas æmulentur, et beneficia, ipso intercedente accepta, quæ gratitudinem exigunt, ac spem fovent ampliora in futurum accipiendi, si illius protectionem promereri satagant. Ne tamen ex errore delinquant, moneantur a parochis diem Patrono sacrum non esse festivum de præcepto, nisi in Dominicam incidat, vel in generali festorum in utroque colendorum albo recenseatur, nam per decretum Sac. Rit. Congregationis, diei 2 Maji 1867, Patronorum particularium festa abrogata sunt, uti non semel eadem declaravit Sacra Congregatio (3). Caveatur præsertim, ne Sanctorum celebratione, et Reliquiarum visitatione, homines ad commessationes et ebrietates abutantur, quasi festi dies in honorem Sanctorum, per luxum ac lasciviam agantur (4); sed id semper in fidelium mentes revocetur ut imitari non pigeat, quod celebrare delectat (5).

TITULUS VI.

DE SACRIS RELIQUIIS ET IMAGINIBUS.

I. Cum Tridentini Concilii Patribus profiteamur et docemus, «sanctorum martyrum, et aliorum cum Christo regnantium corpora, quæ viva membra fuerunt Christi, et templum Spiritus Sancti, ab ipso ad æternam vitam suscitanda et glorificanda, a fidelibus veneranda esse, per quæ multa beneficia a Deo hominibus præstan-

(1) Hebr. XI, 33. (2) Tob. II, 18.
(3) S. Rit. C. in Oriolen. 10 Jun. 1870, In Gerund. 9 Oct. 1880.
(4) Conc. Trid. Sess. XXV. Decret. De invocat. et vener. Sanct.
(5) S. Aug. Serm. 47 de Sanctis.

tur» (1). Similiter, «imagines Christi, Deiparæ Virginis, et aliorum sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas, eisque debitum honorem et venerationem impertiendam, non quod credatur inesse aliqua in iis divinitas vel virtus, propter quam sint colendæ, vel quod ab eis sit aliquid petendum, vel quod fiducia in imaginibus sit figenda, veluti olim fiebat a gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant; sed quoniam honor, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa quæ illæ representant; ita ut per imagines, quas osculamur, et coram quibus caput aperimus et procumbimus, Christum adoremus, et sanctos, quorum illæ similitudinem gerunt, veneremur» (2).

II. Et quoniam ab ipso Œcumenico Concilio Episcopis, cæterisque docendi munus curamque sustinentibus mandatur, ut de Reliquiarum honore et legitimo imaginum usu fideles diligenter instruant, parochis aliisque curam animarum moderatoribus inculcamus, ut catholicam de hac re doctrinam sæpius explicant, et præcipue occasione arrepta ex alicujus sacræ Reliquæ publica expositione, vel sanctorum festivitate, et ad ipsorum imagines venerandas populi concursu. Hæc sana et proficua doctrina iis temporibus, accuratius tradenda est, cum non desint qui, a fide aberrantes, alios pariter in errorem inducere conantur, quique uti superstitiosum, imo et idolatriam sapientem a simplicium cordibus eradicare satagunt piam sanctamque praxim sacræ reliquias, imagines, et numismata secum deferendi, vel publice in templo venerandi, vel Bmæ. Virginis et sanctorum patrocinium per ipsas impetrandi.

III. Ipsiusmet Concilli sapientissimis verbis ad hoc utantur; ait enim: «per historias mysteriorum nostræ redemptionis, picturis, vel aliis similitudinibus expressis, erudiri et confirmari populum in articulis fidei commemorandis et assidue recolendis: tum vero ex omnibus sacris imaginibus magnum fructum percipi, non solum quia admonetur populus beneficiorum et munerum, quæ a Christo sibi collata sunt, sed etiam quia Dei per sanctos miracula et salutaria exempla oculis fidelium subjiciuntur, ut pro iis Deo gratias agant, ad sanctorumque imitationem vitam moresque suos componant, excitenturque ad adorandum ac diligendum Deum, et ad pietatem colendam» (3).

IV. Præterea pro nostro officio sequentia monemus ac præcipimus.

1. Prohibitum omnino est novas reliquias excipere ac venerationi exponere, nisi ab Episcopo recognoscantur et approbentur (4).

(1) Conc. Trid. loc. cit. (2) Id. id.
(3) Id. id. (4) Id. id.

2. Ecclesiarum rectoribus inculcamus per amorem sanctorum, quorum gaudemus reliquiis, ut piissima sollicitudine invigilent, ne pretiosa hujusmodi ossa et divinæ protectionis pignora, ullo modo profanentur, aut hominum incuria pereant. Quod si reliquias quasdam, vel earum particulas citra culpam repererint adeo corruptas, vel appposito carentes sigillo, ut amplius nec publicæ venerationi tuto ac decenter proponi, nec alias digne recondi possint, ad Episcopum deferant, ut quid faciendum sit pro sua auctoritate decernat.

3. Duo extrema vitanda sunt, videlicet, sacras reliquias semper expositas habere, quod nefas est sine luminibus (1), vel eas numquam fidelium venerationi exhibere. Custodiantur ergo in armario interius exteriusque pro dignitate exornato, sera clavique firmato; ac si fieri possit in aliquo Ecclesiæ sacello, vel in sacristia separatim ab aliis rebus ibi custodiendis. Quoad expositionem debitum temporibus faciendam adamussim serventur omnes liturgiæ præscriptiones.

4. Exponi nequeunt in altari ubi publicæ adorationi propositum est *Smum*. Sacramentum (2), nec publice collocari sub parvo baldachino seu tentoriolo, nisi sint ex *Sma*. Cruce, aut alio Dominicæ Passionis instrumento (3), neque super tabernaculum sacræ Eucharistiæ, aut ante ipsum (4), sed super gradum altaris inter candelabra. Nequeunt deferri sub baldachino in processione, nisi sint Sanctissimæ Crucis, aut sacrarum Spinarum, quo in casu licet, ubi viget consuetudo (5). Sacerdos eas deferens discooperto capite incedere debet (6), licetque eas fidelibus osculandas exhibere, iisdemque cum illis benedicere (7).

5. Quoad cultum Reliquiæ *Smæ*. Crucis sequentia præscripta commemoramus. Non nisi solemniter exponatur in altari, ab eoque retrahatur, adhibita thurificatione, quæ stando, prout cum cæteris reliquiis, fiat (8). Dum in sua custodia post expositionem aut processionem reponitur, fidelibus cum ea benedicatur, quin tamen aliqua interrim antiphona, aut oratio canenda sit (9). Dum canonici aut cæteri de clero transeunt ante altare in quo reliquia *Smæ*. Crucis (quod et de reliquia sacrarum Spinarum dicendum est) clausa custoditur, non genuflectant, sed caput tantum inclinent; at si in altari exposita appareat, honor unius genu submissione eidem adhibeatur (10). Sacerdos dum

(1) S. Rit. C. 12 Aug. 1854. (2) S. R. C. 2. Sept. 1741.—19 Maji 1838.
(3) Ex Decret. Clement. XI. (4) S. Rit. C. Decret. gen. 21 Mart. 1821.
(5) S. Rit. Congr. Decret. gen. 25 Aug. 1752.—27 Mart. 1826.
(6) Id. 23 Jan. 1649.—1 Dec. 1657. (7) Id. 24 Jul. 1683.
(8) Id. 23 Sept. 1837. (9) Id. 18 Febr. 1843. (10) Id. 9 Maji 1746.

Missam celebrat in altari, ubi exposita est reliquia Sanctissimæ Crucis, vel sacrarum spinarum, in accessu et recessu ab altari, et quoties transiit per medium ejusdem, genuflectat (1). Usus gestandi reliquiam *Smæ*. Crucis, vel sacrarum Spinarum cum velo humerali retineri potest (2). Reliquia *Smæ*. Crucis simul cum aliis sanctorum in eadem theca nequit haberi (3): si qua ergo ita indebite in aliqua Ecclesia inveniatur, ad Episcopum deferatur, ut necessaria segregatio fiat, et in distincta et propria theca collocetur.

6. Absque facultate ab Episcopo tradita nemini licet thecam ullam, eoque minus capsam in quibus reliquiæ conditæ sunt aperire, neque partem extrahere, aut alteri donare, vel in aliam Ecclesiam transferre, multoque minus vendere sub pœnis prout de jure imponendis (4).

V. Imagines publicæ venerationi exponendæ ex fragili materia minime conficiantur, nec, prius quam benedicantur ab habente facultatem, exponi possunt (5) «Statuit sancta synodus (Tridentina) nemini licere ullo in loco vel Ecclesia, etiam quomodolibet exempta, ullam insolitam ponere vel ponendam curare imaginem nisi ab Episcopo approbata fuerit» (6). Imagines ergo sub nova forma ab Ecclesia non approbata, minime introducantur, et serventur, præscriptiones Apostolicæ Sedis (7). Quum vero sanctorum imagines ad hoc ordinandæ sunt ut corda fidelium ad cœlestia erigant, graves, modestæ, devotæ, ac spiritui Sanctæ Matris Ecclesiæ apprime sint congruentes. Moneamus itaque Ecclesiarum rectores, ut novas, quæ comparandæ sint, imagines, non nisi a piis et peritis artificibus confici curent, et ut securius procedant certiorum prius faciant Episcopum, eumque consulant. Imagines autem artis et pietatis pretio prorsus destitutas, vel ex non licita materia confectas etiam si gratis, et ex voto offerantur, ut publice in Ecclesia exponantur, minime recipiant; et si ad offerente ægre fertur, rem ad Episcopum deferant. Si qua vero jam inveniatur, quæ religioni, aut honestati repugnet, aut intuentium risum, aut spretum moveant, vel pietatem quavis ratione imminuant, amoveantur, nisi facile concinnari possit. Instauratio autem non a quocumque, sed ad expertissimo tantum artifice fieri curetur. Quæ vetustate, aut alia quavis de causa, ita deturpatæ fuerint, ut instaurari nequeant,

(1) S. R. C. Decret. gen. 23 Maji 1835. (2) Id. 16 Sept. 1741.
(3) Id. Decret. gen. 27 Maji 1826. (4) S. Congr. Indic. 21 Dec. 1878.
(5) Rit. Rom. et Pontific. Rom. *De Benedict. imagin.*—S. Rit. Congr. 12 Aug. 1856. (6) Sess. XXV. Decr. *De invocat. et vener. Sanctor.*
(7) S. Rit. C. 12 Maji 1877.

neque donentur, neque in usum profanum convertantur, aut in loco indecoro reponantur, sed a sacrista in loco Ecclesiae contermino comburantur, atque earum cineres in sacrarium projiciantur. Vetus tamen ne inconsulto Episcopo fiat, ad vitandam destructionem illarum imaginum, quæ antiquæ artis christianæ signum præseferant.

VI. Volumus postremo et speramus diligentem adhibendam esse a nostris parochis curam circa sacrarum imaginum vestes. In harum ornatu vitandum et prohibendum est ab ipsis, quidquid nostræ religionis spiritum dedeat, vel prototyporum virtutibus offendat, vel profanum sapiat, vel irrisionibus occasionem præbere possit.

TITULUS VII.

DE SACRIS RITIBUS.

I. Ecclesia Catholica de sacri sui cultus majestate ac splendore summopere sollicita semper fuit, tum ut per sacros ritus ipsamet fides divina ostenderetur, et summæ in Deum reverentiæ suæ sensus panderet, tum ut immensum, quem possidet thesaurum in sacramentis, ac præcipue in sacratissima Eucharistia, ad quam omnia in religione tendunt, quasi cingeret et ornaret. Cum vero hi sacri ritus ac cæremoniæ ab apostolica traditione ac avita disciplina institutæ magnam christiani populi eruditionem, veræque fidei protestationem contineant, fidelium mentes ad rerum altissimarum contemplationem sustollant, et devotionis etiam igne inflamment (1); idcirco opportunum magnopere erit, eorundem significationem, data occasione populo exponere, uti Tridentina Synodus fieri præcepit de sacrosanctæ Missæ tenore et ritu, de Sacramentorum cæremoniis, deque cæteris aliis catholicæ liturgiæ partibus, ut majori cum reverentia et animi devotione sacris interesse discat (2).

II. Memoria semper retineant sacrorum administri, gravi peccato conscientiam suam maculari, qui receptos Ecclesiae Catholice ritus notabiliter negligeret, pro libito ommitteret, et in novos mutaret (3).

III. Parabitur nova Ritualis Romani editio, usui hujus provinciæ accommodata, ut ubique in ea observetur et in omnibus functionibus habeatur opportuna conformitas; sitque tam copiosa, ut non solum ecclesiis omnibus sufficiat, sed et clericis qui illius exemplar præ manibus habere ad se magis magisque instruendos, aliosque docendo exoptent.

(1) Sixt. V Constit. *Immensa æterni Dei*, 22 Jan. 1582.

(2) Conc. Trid. sess. XXII *De Sacrif. Missæ* cap. 8 sess. XXIV cap. 7 *De ref.*

(3) Id. sess. VII *De Sacram. in gen. can.* 13.

TITULUS VIII.

DE CANTU ECCLESIASTICO ET MUSICA.

Quum ad significandos excitandosque animi affectus sonus apte dispositus plurimum conferat, cantus et musica a laudibus divinis numquam abfuerunt. Testantur veteris fœderis libri, in quibus legitur, quod, curribus Pharaonis et exercitu in mare projectis, Moyses et filii Israel carmen cecinerunt Domino (1), et quod in templo Hierosolymitano Levitæ deputati erant, qui Dominum in psalmis laudarent et canticis, in cytharis et cimbalis jubilationis. In novo testamento Apostolus Paulus hoc ipsum commendavit, dum fideles hortatur, ut loquantur sibimetipsis in psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes Domino in cordibus suis (2). Iis inhærens Catholica Ecclesia prout cæteras artes, ita harmoniarum concentum ad laudem Dei, a primis jam sæculis admisit in liturgia sua ad promovendum simul fidelium ædificationem. Sed cum facillime in musica misceantur sacra et profana, caute agendum esse voluit, ut omnia quæ pietatem impedirent, potius quam foverent, omnino eliminarentur. Tridentina quidem Synodus Ordinariis præcipit, ut ab ecclesiis musicas eas, ubi sive organo, sive cantu, lascivum aut impurum aliquid miscetur, arceant (3). Unde Benedictus XIV: «Hoc etiam procul dubio ad Episcopi officium pertinet, ut synodalibus decretis ecclesiasticæ musicæ rationem, quatenus in diœcesi sua opus esse cognoverit, ad certas regulas exigat atque componat, ut corda fidelium ad pietatem excitet, non aures solas, sicuti fit in theatris, inani voluptate demulceat (4). Hac ipsa de re constitutionem edidit (5), sicut et alii Summi Pontifices fecerunt (6), et sæpe Sacræ Romanæ Congregationes; novissime autem illa sacrorum Rituum, quæ instructionem splendidissimam dedit Episcopis Italiæ (7).

Ecclesiae igitur traditionibus, legibusque insistentes, quæ sequuntur monendo et observando decrevimus.

I. Cantus vere et proprie ecclesiasticus est ille, qui firmus dicitur, seu Gregorianus a Sancto Gregorio Magno, qui ejusdem instaurator ac promotor fuit et de quo fovendo, et rite instaurando datæ sunt

(1) Exod. XV, 1. (2) Ephes. V, 19. Coloss. III, 16.

(3) Conc. Trid. sess. XXII. Decr. *De observ. et vitand. in Miss. sacrif.*

(4) De Syn. Diœc. lib. XI, cap. 7, n. 1. (5) *Annus qui* 19 Febr. 1749.

(6) Alexand. VII, 23 April. 1657. Decr. Innoc. XI, 20 Aug. 1692.

(7) *Ordinat. pro sacr. musica* 24 Sept. 1884.